

**Πίσω από την δοκιμασία κρύβεται
ή εὐλογία τοῦ Θεοῦ.
Οἱ πάντες σχεδόν τήν μεταστροφή τους
ὀφείλουν σέ κάποια δοκιμασία**

Ἡ θλίψις εἶναι κακό πράγμα. Ἀλλά πίσω ἀπ' αὐτό, πίσω ἀπό τόν πόνο, πίσω ἀπό τήν θλίψη, πίσω ἀπό τήν δοκιμασία, κρύβεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, κρύβεται ἡ ἀναγέννησις, ἡ ἀνάπλασις τοῦ ἀνθρώπου, τῆς οἰκογενείας. Οἱ πάντες σχεδόν τήν μεταστροφή τους τήν ὀφείλουν σέ κάποια δοκιμασία. Νομίζουν ὅτι πηγαινούν ὅλα ὠραῖα· τούς παίρνει ὁ Θεός τό παιδί· κλάμματα, κακό, κ.λπ. Ἔρχεται καί ἐπισκιάζει ἔπειτα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί εἰρηνεύουν οἱ ἄνθρωποι· καί πλησιάζουν τήν ἐκκλησία, πλησιάζουν τήν ἐξομολόγηση, πλησιάζουν τόν ἱερέα. Χάριν τοῦ παιδιοῦ πᾶνε στήν ἐκκλησία· ὁ πόνος τούς κάνει ν' ἀναζητήσουν, νά προσευχηθοῦν ὑπέρ ἀναπαύσεως, νά κάνουν τίς λειτουργίες.

Ὁ πόνος ἀπαλύνει τήν καρδιά καί τήν κάνει δεκτική τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ πρῶτα ἦταν σκληρή, δέν δεχόταν. Π.χ. ἕνας ἄνθρωπος στό σφριῆγος τῆς νεότητος· ἐγώ εἶμαι σκέφτεται καί κανένας ἄλλος δέν εἶναι. Νά πτυχία, νά κι οἱ δόξες, νά κι ἡ ὑγεία, νά κι οἱ ὁμορφιές, νά κι ὅλα. Ὄταν ὁμως τόν ξαπλώσει στό κρεβάτι μιά ἀσθένεια, τότε ἀρχίζει νά σκέφτεται διαφορετικά. Ματαιότης ματαιοτήτων, τά πάντα ματαιότης. Μπορεῖ νά πεθάνω. Τί τό ὄφελος ὅλα αὐτά, κι

ἀρχίζει να ἀνθρωπεται διαφορετικά. Ἔρχεται φερ' εἰπεῖν ἕνας ἄνθρωπος, τὸν πλησιάζει, διάβασε καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον νὰ δεῖς τί λέει. Ἀκούει καὶ ἕνα λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τότε τὸν ἀκούει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Κι ἅμα τοῦ δώσεις καὶ βιβλίον, ὁ πόνος ἤδη τοῦ ἔχει κάνει τὴν καρδιά του ἔτσι κατάλληλη κι ἀνοίγει καὶ τὸ βιβλίον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ διαβάζει καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ ἀνάπλασις τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅταν γίνει καλά, ἀμέσως πλέον σηκώνεται καὶ ζεῖ προσεκτικὰ τὴ ζωὴ του καὶ δὲν ζεῖ ὅπως πρῶτα μὲ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴ φαντασία πού εἶχε.

**Ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ θλίψη εἶναι
τό κατ' ἐξοχὴν φάρμακον τῆς πρόνοιᾶς τοῦ Θεοῦ
γιὰ νὰ τὸν φέρει τὸν ἄνθρωπον κοντὰ Του
καὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν ἀρετὴν του**

Ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ θλίψη εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακον τῆς πρόνοιᾶς τοῦ Θεοῦ, νὰ φέρει τὸν ἄνθρωπον κοντὰ Του, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν ἀρετὴν του. Ὁ Ἰώβ ἦταν ὁ καλύτερος ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ τὸν κάνει ἀκόμα καλύτερο. Καὶ ἀπὸ τότε πού δοκιμάστηκε, ἀπὸ τότε καὶ δοξάστηκε. Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ εὐσεβὴς κ.λπ., ἀλλὰ χωρὶς δοκιμασία δὲν ἦταν ὀνομαστός ὁ Ἰώβ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁμοῦς δοκιμάστηκε καὶ πολέμησε καὶ ἀγωνίστηκε καὶ στεφανώθηκε καὶ πλούτισε, ἀπὸ κεῖ καὶ ὕστερα ἄρχισε ἡ δόξα του, καὶ ἀπλώθηκε μέχρι σήμερον. Τὸ παράδειγμα του εἶναι φωτεινότερον καὶ ἐνισχύει κάθε ἄνθρωπον πού δοκιμάζεται. Ἄν αὐτὸς δοκιμάστηκε πού ἦταν ἕνας ἅγιος, πολὺ περισσότερο ἐμεῖς πού εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν κάμει ἅγιον

καί νά τού δώσει πάλι χρόνια ζωῆς καί νά τόν εὐλο-
γήσει διπλά καί τρίδιπλα ἀπ' ὅτι ἔχασε, καί ἔτσι νά
γίνει ἓνα φωτεινό παράδειγμα ἀνά τούς αἰῶνες γιά κά-
θε πονεμένο ἄνθρωπο· νά προσαρμόζεται καί ν' ἀκου-
μπάει σ' αὐτό τό παράδειγμα καί νά ξεκουράζεται καί
αὐτός καί νά λέει: Ὡς ἔδοξε τῷ Κυρίῳ, οὕτω καί ἐγένε-
το. Εἶη τό ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένο. Σκύβει
τό κεφάλι καί λέει: ὁ Θεός ἔδωσε, ὁ Θεός πῆρε. Καί
τό παιδί ἀκόμα νά μοῦ πάρει, ὁ Θεός δέν μοῦ τῶδωσε;
Τό πῆρε. Ποῦ εἶναι τό παιδί μου; Στόν οὐρανό. Ἐκεῖ
τί γίνεται; Ἀναπαύεται ἐκεῖ....

Σέ κάθε δοκιμασία πίσω κρύβεται τό θέλημα τοῦ
Θεοῦ καί ἡ ὠφέλεια τήν ὁποία φυσικά ἴσως ἐκεῖνο
τόν καιρό νά μήν μπορεῖ νά τήν δεῖ, ἀλλά μέ τόν χρό-
νο θά τήν γνωρίσει τήν ὠφέλεια. Ἔχουμε τέτοια πα-
ραδείγματα πάρα πολλά....

Ὅπως καί μέ τούς Ἁγίους Ἀνδρόνικο καί Ἀθανα-
σία. Αὐτοί ἦταν ἀντρόγυνο· καί ἦτανε χρυσοχόος ὁ
Ἀνδρόνικος μέ πολύ πλοῦτο κ.λπ. Τό ἓνα μέρος τοῦ
κέρδους ἔτρεφε τήν οἰκογένειά του. Τό ἓνα μέρος τοῦ
κέρδους τό ἔδινε στούς φτωχοῦς καί τό ἓνα μέρος τοῦ
ἄλλου κέρδους, τό ἓνα τρίτο, τό ἔδινε ἄτοκα στούς ἀν-
θρώπους πού δέν εἶχανε χρήματα. Εἶχαν δύο χαριτω-
μένα κοριτσάκια. Καί μιά μέρα ἀπό μιά ἀρρώστεια πέ-
θαναν καί τά δύο. Πηγαίνουν καί τά θάβουν καί οἱ
δύο. Ἡ Ἀθανασία ἡ καϋμένη πάνω στόν τάφο ἔκλαι-
γε, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε. Ἔ, ὁ Ἀνδρόνικος ἔκλαιγε καί
αὐτός, εἶδε καί ἀπόειδε, τράβηξε γιά τό σπίτι. Ἔμεινε
ἡ καϋμένη ἡ Ἀθανασία καί ἔκλαιγε πάνω στόν τάφο:
«Τά παιδιά μου» καί «τά παιδιά μου», καί κόντευε νά
βασιλέψει ὁ ἥλιος καί νά κλείσει τό νεκροταφεῖο. Γιά
μιά στιγμή ἐπάνω στή θλίψη της καί στή στεναχώρια
της, βλέπει καί ἔρχεται ἓνας μοναχός καί τῆς λέει:

«Κυρά μου γιατί κλαῖς;»

«Πῶς νά μήν κλαίω πάτερ;» (Αὐτή νόμιζε πῶς ἦταν ὁ παπᾶς τοῦ νεκροταφείου) «Ἔθαψα τά παιδιά μου, τούς δύο ἀγγέλους μου, τούς ἔβαλα μέσα στόν τάφο καί ἔμεινα ἐγώ καί ὁ ἄντρας μου ἐντελῶς μόνοι. Δέν ἔχουμε δροσιά καθόλου».

Τῆς λέει: «Τά παιδιά σου εἶναι στόν παράδεισο μέ τούς ἀγγέλους· εἶναι στήν εὐτυχία καί στή χαρά τοῦ Θεοῦ καί σύ κλαῖς, παιδί μου; Κρῖμα εἶσαι καί χριστιανή».

«ἽΩστε ζοῦν τά παιδιά μου; Εἶναι ἄγγελοι;»

«Βεβαίως εἶναι ἄγγελοι τά παιδιά σου».

Ἦτανε ὁ Ἅγιος τῆς ἐκκλησίας ἐκεῖ. Τελικά ἔγιναν μοναχοί ὁ Ἄνδρόνικος καί ἡ Ἀθανασία καί ἀγίασαν....